

SAMAAN AIKAAN TOISAALLA

SAMAAN AIKAAN TOISAALLA

Tiina Lehtikoinen

P
O
E
S
I
A

Osuuskunta Poesia
Helsinki

*Kiitokset: Taiteen keskus toimikunta, Valtion kirjallisuustoimikunta,
Nuoren Voiman Liitto, Sysmän kunta,
Jonimatti, Kristian, Marko, Miia, Olli-Pekka, Raisa,
Taneli, Teemu, Tommi ja Virpi*

© Tiina Lehikoinen 2013

Kannen kuva: Tiina Lehikoinen

Kannen suunnittelu: Tiina Lehikoinen & Tommi Musturi

Taitto: Marko Niemi

Motto: Paul Virilio, Pakonopeus, s. 22

(Suom. Mika Määttänen, Gaudeamus 1998)

ISBN 978-952-5954-97-5

ISBN 978-952-5954-98-2 (PDF)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2013

Tämän niin sanotun “kosmisen avaruuden” hämäryys ei johdu niinkään auringon poissaolosta kuin sellaisen ajan yöstä, jolla ei ole muuta mitattavaa laajuutta kuin vuodenajattomat valovuodet.

– Paul Virilio: *Pakonopeus*

ALKUSANAT

Sinä tiedon tavoittelija ja harmauden asukki, joka käyt etsien tänne – tiedä, ettei eteesi levity sosiaalista panoraamaa, vaan aavistusten mosaiikki. Sormet harallaan ojennettu käsi, tai sen varjo.

Halusin tehdä tutkimuksen yöstä. Näinä aikoina, kun esineet ovat ihmistä todellisempia, meitä kiinnostaa vain melankolia: estetisoitu populaari, raukeus ja animaalinen mikroruokinta. Aloin kulkea historiaan takaperin. Silmät suljettuina, tunnustellen, käsillä kävellän. Löytämistäni jäännöksistä ja sielullisen säteilyn raunioista piirtyi esiin tuntematon aineisto, joka oli kätkeyty taidokkaasti virallisten totuuksien taakse.

Miten puhua hädästä? Kun valo ei riitä?

--

Muutettuani majakkasaarelle asumaan ymmärsin, ettei ihminen seiso jaloillaan. Tähdet kantavat häntä. Ehkä tämä kuulostaa houreiselta – että ihminen on yhtä paljon multaa ja hiiltä kuin lihasta. Hän on sukua sekä anjovissäilykkeille että mytologisille linnuille. Hiljalleen muutuin itsekin maakaistaleeksi maailmojen väliin.

Voimat vähenevät sykäyksittäin, sanat jäävät onttoina tänne. Musta on syvää, se ei ole väri. Meren tavoin se kiertyy kaiken ympärille ja eristää silmät.

Syvyyksien tutkija, Gretchen

LUONNOTTOMAN KOKOISET

Oli kerran yks hevonen. Sillä oli turvaliivit ynnä pistoolikotelo, ja se oli niin iso, että puut kaatu sen astellessa. Tuli monta onnetonta hautaa matkalla. Ja jaloissa roikku niin iso mulkku, ettei se mahtunut talliin, tai niin hepo ainakin kuvitteli. Veti leukoja satatuhatta kertaa sekunnissa ja riehu pilttuussaan. Seinät kasvoi jotenkin kummasti sisään. Tyyppe soitteli meille kännykällä ja kertoi kaipaavansa. Me lasten kanssa pelättiin sitä, muttei uskallettu liikkua, kun se oli niin hullu.

Jalat ovat toistuvasti levottomat,
eivätkä aivot tahdo pysyä kasassa.
Kun palvelijatar nyörii hänen korsettiaan kokoon,
silmissä kimpoilevat vieraat planeetat.

Useita päiviä viikossa hän tärisee lakanoissa.
Painava hiuslaite imee kasvoja yhä syvemmälle
kultaisilla tupsuilla kuorutetun koristetyynyn sisuksiin
nti P:n pidättäessä kolmatta kuukautta hengitystä.

Kahvikutsuilla ihmiset tuijottavat hänen käsiään.
Kuinka luiset sormet nykivät teevatia
ja maalatut huulet liikahtelevat holtittomasti
hänen miehensä kukoistaessa kilpaa marmorin kanssa.

Tanssilattialla vaeltaa kauhuntunne,
kuin mekon selkämyksen alla ryömisi kourallinen luteita.
Vaivihkaa hän hankaa lapaluitaan ovenpieleen
ja varastaa kakkukärrystä jälkiruokahaarukan.

Pitkät piikit hyväilevät selkärangan nikamakohtia.
Hän raapii niin, että pitsin lävitse puhkeaa
sarja merkiviä ruusuja.

Kutsut keskeytetään.

Häntä lääkitään hulluruoholla, oopiumilla
ja lukuisilla kapseleilla. Mutta mikään ei helpota oloa,
ennen kuin hra M
asettelee magneettinsa raajojen ylle.

Kuun ja auringon virtaukset voimistuvat
ja pyyhkivät tajunnan yli.
Kun lääkintähuoneen verhot avataan,
hän makaa raukeana paikallaan.

Ovet ovat viimein auki.

Ja sitten toinen hevonen tuli persikan värisessä mohairvillatakissa kouluun. Virkatusta pitsireikäpiposta valui kauraa ja kumisia porkkananpaloja. Se oli ihastunut 50-lukuun, Ansa lkoseen sekä saippuasarjojen kotirouvuuteen, eikä tajunnut, että oli jo ihan eri vuosi, ja maailma rullas yhä. Viljantähkät palmikossa roikkuen koni tupsutti pakkelia nenuun ja hyrräs skootterilla ympäri keskustaa. Hörppäs välillä energiajuomaa, keikutti korviaan ja roikotti sinistä muovikukkaa timanteilla koristelluissa hampaissaan. Aina iltaisin se putsasi perittyjä pöytähopeita vaahtoavalla hammastahnalla ja työnsä ohessa rukoili, että joku rakastais sitäkin. Tai hankkis sille ainakin kodin, ja keittiön ja kymmenen kersaa erilaisilla allergioilla.

Sinun kärrysi vierivät ahkerasti ympäri Eurooppaa,
kunnes vallankumouksen aattona
oppisi osoitettiin mitättömiksi.

Ystäväsi Mozart muistelee sinua sarkastisesti
oopperakomediassaan *Così fan tutte*,
jossa lääkäri parantaa ilman pulvereita ja veistä.
Mikä lääkäri se on, joka ei viillä potilastaan auki?

Sinun pelättiin asettaneen itsesi liian lähelle
taivaallista valtaistuinta.
Pilkkalaulujen ja oikeussyytteiden saattamana
vetäydyit syrjään.

Tuliko sinulle koskaan mieleen,
että matemaattinen päättelysi meni enemmän metsään
kuin astrologia ja uskonto?

Että mystisen järjestelmäsi avulla et löytänytkään
aukotonta parannuskeinoa,
vaan uusia oireyhtymiä ja käsittelemättömän alueen
ihmisestä, jossa pimeä asuu.

Selitit häiriötiloja planeettojen ja kuun liikkeillä.

Jos olisit ollut vähemmän hullaantunut Newtonista,
olisit oivaltanut, että täällä säteilevät
ihan toisenlaiset kentät.

Pelko ja turvattomuus eivät ole oireita vaan syitä,
liian kapeat repliikit, joiden sisään on vaikea mahtua.

Kodit joissa vetävät ikkunat, ovet ja seinät.
Päivät joiden pohja ei pidä.
Että ihminen ajautuu raiteiltaan, jos raiteita ei ole,
tai kiskot viettävät kohti reunaa.

Puolustajasi seurasivat sinua haudan taakse.

Raudikoita ei saisi koskaan päästää sorakuopille hillumaan. Sanon vaan, koska yks ruskee hevonen sinne kuoppaan hävis, jos ei sitten laukannut maan reiän kautta Kiinaan. Se oli aina haaveillut lapsisotilaan urasta. Hirnui kuin papattimatto aamurehujen aikaan. Vaihdoin sille just uudet kengätkin, Sebago Osmoret, mutta sinne se vaan katosi seriffin tähdet viuhuen. Ja nallia paloi, kun se rouskutti soraa ja piereskeli, ihan kuin olis kisailnut neuvostotähden Lada-lotuskan pakoputken kanssa. PRÖÖT vaan, päästiin siitäkin.

Asiakkaistasi suurin osa oli naisia.
Kuinka sisäiset vuorovedet heittelevät
vain toisella sukupuolella,
kumma juttu – *se johtuu hermojen heikkoudesta,*
selittivät valistuneet kollegasi.

*“[H]erkkäliikkeisyys tekee heidät myös taipuvaikseksi
imitaatiolle (- -) kun kriisi syntyy yhdessä naisessa,
se tapahtuu melkein samanaikaisesti myös muissa.”*

Outo hysteerinen rotu, tyypillisiä sopeutumisoireita oksentelu,
pyörtyily, melankolia, raivokohtaukset, depressio,
delirium, ja mitä vielä.

Otit Franziska Ö:n luoksesi asumaan.

Kuin koekaniinin, johon testasit kiistanalaisia menetelmiäsi.

Ehkä pelkkä kuuntelu, koskettaminen ja läsnäolo riittivät,
uskosi painoi parantumisessa tähtiä enemmän.
Huomasit voivasi magnetisoida
neidin lisäksi puita, koiria, paperia ja silkkiä.

Energia kasvoi sisälläsi.

Kannattaa hommata poni, jos elämästä puuttuu vaihteita. Mahdollisimman pieni vieläpä, ettei vatsan alta erota kavioita, ja säkä yltää tuskin polveen. Iskee liian suuren kypärän päähänsä ja lähtee sillä matkalle. Alkaa näkyä kaikenlaista. Lippa hakkaa nenäluun uuteen kuosiin, kun se tumputtaa kavioillaan tannerta. Ei tee aamulla enää mieli pirtelöä tai hitaasti sulavia ruokia. Kun olin seitsemän, lähitalilla oli yks shettisponi Bona(nza). Mietin aina survooko tallityypit konin kavioissa vauvanruokaa, kun poni oli saanut syödäkseen aikalailla paljon, ja kaviotutit tuoksu yrjölle. Kerran se puras mua persuksista, mutta onneks oli höyhentoppaukset. Laitoin kostoksi iltakauroihin pippuria.

Historiankirjoitus on aina kahtalaista.
Sinun toimiasi mutkisti se tosiasia,
ettei pimeydelle ole nimeä.

Se lepää ihmisessä niin alhaalla
perimmäisissä kerroksissa,
että preparointi on mahdotonta.

Onttous kasvaa sinne syntymässä.
Vaikeasti nimettävä musta,
joka nostaa kättään yhä uudestaan.

Tervehdit sitä huolimattomasti.
Koetat kesyttää keskinkertaisilla käsitteillä,
mutta se on liian liukas ja jokaisella ovella vastassa.

Huonosti sointuva pimeä. Uhmakas haava,
joka kasvaa nahkoihisi ja häilyy peilissä.
Ottaa ruumiisi omakseen.

Kaikista läskeimmän hevosen nimi oli Leisku. Sitä mä rakastin eniten. Mun unissa me syötiin suklaata sekä pieniä käpyjä ja karattiin koko maailmasta. Sillä oli pitkät raidalliset harjakset, ja mulla oli tukkaa tuskin ollenkaan, koska vielä silloin mietin pojaksi ryhtymistä. Ratsastusmaikka iski sitä aina pajuokepillä lautasille. Tirehtööristä polle oli liian hidas, mutta mulle Leisku oli sankari. Se rakasti avaruuden marssimusiikkia, jossa galaksien välimatka vastaa yhtä kavion nostoa. Pollen maksimaalinen hitaus oli tae kaiken pysyvyydestä, kun ratsastuskentän ulkopuolinen todellisuus kiisi hullunmyllynä ohi. Koulussa matikantunnilla lensi ihmeellisiä yhtälöitä, ja tallilla tyypejä satulasta. Ehkä se kuvitteli olevansa Pohjannaula, tai magneettinen napa, jonka ympärillä kaikki kieppui kuin atomit hiukkaskiihdyttimessä, ja vain sen raskaat jalat pitivät olemisen kehikot paikallaan. Tosin seuraavana syksynä ruuna myytiin teuraaksi. Raipanheiluttajan mukaan hepo otti kaiken liian lungisti, eikä se oo elämän kilpailukentillä tai hevosbisneksessä hyväksi.

Herra Franz Anton Mesmer, miten te selitätte tämän... teidän harmoniaoppinne... teidän potilaanne... ja universumin... Väitättekö te todella, että olevainen koostuu energiavirtauksista... ja ihminen voidaan saattaa takaisin jaloilleen korjaamalla häiriötila kehossa tapahtuvassa nesteiden liikehdinnässä? ...että yksilön oireilu ja psyyken häiriötilat on mahdollista parantaa saattamalla hänet tasapainoon maailmankaikeuden kanssa? ...Eikö teitä pyörrytä?

...Miten te selitätte epäonnistumisenne? Miss Maria Theresia von Paradis, muistatteko... mitä hänelle todella tapahtui? ...Kun te istutte potilaanne edessä polvet polvia vasten ja pitelette kättä hänen vatsallaan... väitättekö te, että maailma säteilee?

...Ja teidän kätenne välittävät magneettisia virtauksia? ...te toimitte luonnon oikeana kätenä ja pystytte palauttamaan järjestyksen? ...Hra tohtori... nämä nämä teidän ryhmäterapianne... ovat vaaraksi yhteiskuntajärjestykselle...

Teidän on syytä lähteä välittömästi Pariisista.

Katkelma erästä oikeusistunnosta, 1784

ZOMBITARINOITA

*Kysynet lukia jos esivanhempamme näitä runoja
missään järjestyksessä lauloivat taikka yksitellen?
Minusta näyttää näiden runojen sitä myöten, kun
asiatki tapahtuvat, yksitellen ilmautuneen (– – –) eivät
maha olla yhen laatimia, vaan usiamman. Yksi kerto
muistoksi yhen, toinen toisen asian, mitä mikin itse oli
näbnyt eli kuullut.*

Elias Lönnrot, *Vanhan Kalevalan esipuhe,*
Valitut teokset 5, 176.

*Hjärta – miksi sanoa ihmistä,
jonka oleminen on pelkkää tahtoa.
Ajatuksellaan se murtaa kiven.
Otsasuonet kirjoavat kalloon rytmiä,
hotellin katto on sateesta liukas.
Silmistä valuu alruunan juuria.
Leivän se levittää kasvoilleen,
pelkää ruumiinsa murtuvan kosketuksesta,
sen painosta. Haluaa siementä,
suistua ja suihkuta. Niin lujasti,
että oleminen tiivistyy vuoreksi
aurionkukkameren nieluun.*

PERHOSTEN SAALISTAJA, 1976

Mun veli makaa autoradalla, ja sen nenästä valuu verta.
Sillä on liian huono ryhti. Jalat eivät yllä tuolilta lattiaan.
Tukka tuoksuu rasvalle ja silmät lampaalle,
radalla auto hyrrää katollaan.
Pingispallot pomppii. Leiri on jo puolessa,
veljeä sattuu. Nallekarkit on vettyneitä galakseja,
joita se pilkkoo hiljaa hampaillaan,
kesät kasvaa onnettomuuksia.
Miksi autot ei voisi matkustaa takaperin?
Miksei etulasia voisi korvata vilkaisulla sivupeiliin?
Seurakunta-apulainen repii veljen tukasta kourallisen.
Se ei usko poikaan vaan ruumiin kuriin
ja kunnialliseen lähtöön.
Veljessä kaikki riippuu alhaalla
kuin kärpäspaperi leikkisalin katosta.

ALEISTER CROWLEY KÄY KAUPPAA

Taikuri sylkee unissaan lattialle. Hänellä on liikaa vieraita ruokittavanaan. Kuoriaiset pureutuvat kiinni lakattuun

ruumiiseen, ja maa puhdistaa keuhkojaan, kun määrätietoiset raajat koluavat kalvakoita luukoteloita. Öisin hän uikuttaa

kuin ei olisi vielä levossa. Hänen silmissään pesii kauhu. Muste leviää luomien alta lattialle, musta piirittää huonetta.

Hän antaisi sinulle hampaan silmästä. Muodoton fossiili hyväilee sormea, sinä suljet katseesi ja oven komeroon.

On vaikeaa nukkua. Taikuri sylkee lattialle, ettei tukehtuisi. Lumi kinostuu koilliseen. Orvaskeden läpi tunkeutuu

karvoja ja mätää nurmikkoa. Kuinka hiljaa saranat valittavat. Hänen kyntensä leikataan vielä monta kertaa,

ennen kuin arkkuun painuu viimeinen naula.

ELIAS LÖNNROT KOHTAA PHANTOMIN

Tässä vaiheessa yötä

Elias ja Phantom
astuvat esiin
ja nousevat ratsujensa selkään.
Toisen mielessä ratsastavat
runot – toisen oikeus
ja viidakon pimeys,
sormus tarjoaa suojeluksen tai tuomion,
*Kun Mustanaamio on vihainen
vapisee viidakko!*
Eliasta ei suojele kukaan,
hänen ratsunsa
uppoaa rinnuksiaan myöten suohon.
Hopoti-hoi, laukataan
kylätöntä taivalta Uhtualta Pistojärvelle,
Phantomin siniset kalsarit
kastuvat trooppisessa sateessa,
tai purppuraiset.
Trikoon sävy riippuu julkaisumaasta,
kaikki riippuu
musteesta, Eliaksella
on liikaa kirjoittamista,
runoja, joita lauletaan eri suuntiin,
J. F. Cajan on lähtenyt kotiin,
Bengalin pääkalloluolaan

kantautuu rummutusta,
rosvonaamaiset venäläiset
valvottavat kylmässä tuvassa,
repassa polttelevat pyssy, huilu,
tupakkavehkeet ja 70 valtionvelkariksiä,
Phantom iskee jokirosvoille
luun kurkkuun
ja leiman leukaan.
Sankarilla on rautaiset hauikset
ja lanneyöllä vaatetetut
raidalliset uimahousut,
Eliaalla ei ole kenkiä,
Yksi mies juoksemalla
pelasti meille valtakunnan...
Phantomilta puuttuu sepalus
(eihän Jeesuskaan kuseksi),
rokotusten tarkastusmatkat venyvät
laaja-alaisiksi, samoin päälliköiden neuvottelut,
Diana Palmer-Walker kyllästyy
ikuiseen odotukseen,
talon vanha emäntä jynssää
Eliaksen palttoon puhtaaksi.
Hero laukkaa vaeltava haamu selässään
viidakkokylästä toiseen,
Eliaksen silmät kostuvat
kiitollisuudesta,
Phantomin silmiä ei näe kukaan.

Vanhat sananlaskut
ovat avain kansan sieluun,
Joka näkee Mustanaamion kasvot
ilman naamiota, sitä kohtaa
kaamea kuolema!
Vyöllä polttee 45 kaliiperin
Colt M1911-mallia muistuttava pistooli,
Elias on opintojensa myötä
kohonnut alemmasta säädystä herraksi,
Phantom asuu
puunlatvatalossa perheensä kanssa,
kansanlääkinnän psyykkiset ulottuvuudet
ja tiedon yöpuoli
aiheuttavat juopaa
Kajaanin piirilääkäriin
ja hänen arvostelijoidensa välille,
Phantom on kova,
mutta oikeudenmukainen!
Hän on viidakon laki!
Jäletjärvellä Elias uhataan
piestä hengiltä
Lyö kirves kulkkuun tahi vie pirttiin
ja ripusta sinne jaloista kattoon
savun sekaan!
Phantom on olympiatason voimistelija
ja voimailija,
vielä 80-vuotiaana

Elias hiihtää päivittäin,
vaikkei *enää uskalla hiihtää*
kovin jyrkistä mäistä.
Vaikeakulkuisia seutuja riittää,
300 peninkulmaa Pääjärven yli
Kieretin, Koudan ja Kuusamon kautta
Kajaaniin,
Kääpiöheimolaisten laaksoon
pääsee vesiputouksen läpi,
keruumatkoilla vaivaavat kieltämykset,
nälkä, unettomat yöt,
Radzan auto syöksyy alas rotkoon...,
syöpäläiset ja väkivalta,
...Mutta Mustanaamio pelastuu,
Pyhänsaareen luostarissa munkit yrittävät
ostaa Eliakselta viinaa,
eikä kievarin isäntä suostu
luovuttamaan hevosta,
Christopher ”Kit” Walkerin
suuremmasta aarrekammiosta löytyy
Kleopatran surmannut käärme
ja Rolandin torvi,
1832 Elias saa valmiiksi väitöskirjansa
Afhandling om Finnarnes magiska medicin
joka käsittelee taikuuteen perustuvia
parannustapoja:
Siellä noiat nukkukohot,

*Siellä maatkohot katehet,
Kunnes heinä kasvanevi
Läpi pään läpi kypärin,
Läpi noian olkapäitten –*
Mustanaamion maailmassa
esiintyy myös yliluonnollisia asioita,
kuten pimeyden olentoja ja taikuutta.
Helmikuussa 1833
pääkaupunkiseudulla leviää
ennenaikainen huhu
Eliaan kuolemasta, Phantomin sisar Julie
esiintyy välillä Mustanaamiona,
hän on viidakon kansan
hyväksi toimiva lääkäri,
Elias ehdottaa perustettavaksi
terveyspoliisin virkaa
rahvaan epäsiisteyden vuoksi,
ja kulkukauppiaille rajoituksia
tieltä poikkeamisissa,
jotteivät sukupuolitaudit leviäisi.
Singh-merirosvot tappoivat
Mustanaamion isän 1536 Bengalinlahdella,
Lemminkäisen äiti
kokosi poikansa irti revityt jäsenet
anatomisesti oikeaoppisessa järjestyksessä,
useissa sivuhahmoissa
on käytetty mallina todellisia ihmisiä,
Eliaksen mukaan

kansanluonteen omapohjaisia piirteitä
on tavoitettavissa enää idästä
rajantakaisesta Kainuusta,

*Tessailaakso, entinen
kauhujen laakso, kuoleman tyyssija...
on kohta täynnä eloa,
sillä tessaisoturit eivät syö lihaa,
eivät surmaa,
eivät edes omista aseita –*

1854 Elias siirtyy Helsinkiin
suomen kielen professoriksi,
Mustanaamio ei kuole koskaan!

PIENIN ONNI, 1998

Me hypätään ruutua, ja se tyttö hyppää aina ruudun ohi.
Se hyppää ohi ja nilkuttaa kotiin räkää tukassa,
raahautuu kouluun ilman avainta.
Tyttö katsoo joka yö samaa videota
eikä saa Titanicista koskaan tarpeekseen.
Ruutu kasvaa, hiekka vierii tytön yli.
Liikuntahallin varustekaapissa muhivat hikiset iltapäivät,
aulassa kädet pusertuvat ihoon. Kopeloivat kohti sydäntä.
Ja tyttö teroittaa kyntensä, että kädet
lakkaisivat olemasta, joulut tulevat ja menevät,
vielä kerran hän repisi pedolta silmät irti.
Ja me hypätään parkkipaikalle, jossa pojat odottavat,
mutta tämä kaikki jää tytöltä kesken.
Hiekka valuu. Sitä ei voi pysäyttää,
eikä kättä, josta kaikki pimeä on lähtöisin.

ALBERT EMANUEL VOGLERIN HUIKEA TEMPPU

Taikurilla on irtoparta ja mieheksi naamioitunut vaimo.

Taikurilla on taikoja, jotka eivät toimi ilman

ympärikäännettäviä silmiä, yleisöä joka pelkää ja haluaa.

Laterna magica, näen sinut heijastuksessa nuorena –

luurangon ja kuolleet etanat. Särmikkään ensyklopedian
maantomussa. Kun kello soi, taikurin vaimo hajoaa käsiksi

ja huoleksi. Luuta tanssii estradin puhtaaksi, kesyttää leijonan,
sinun lihasi. Kuoleman hetkellä yleisö huutaa: H!

Yön saapuessa tuuli vie partasi ja tiputtaa sen unihiekasta
juopunein sormin vuorenrinteelle, huipun ylle puettuna

kasvosi saavat oikeat mittasuhteet, *maaginen-hokkus-pokkus*,
näytät yhtä naurettavalta kuin halpahallin arvoposliini.

Teidän ihmeenne on jokapäiväinen leipämme.

ERÄS HYPNOOTTINEN ISTUNTO, 1942

Sokeus tulee, kun silmät loppuvat.
Hän leikkasi valokuvista iirikset irti.
Että huoneeseen pinttynyt kamferi
lähtisi liikkeelle. Etteivät ne tuijottaisi.

Liian varhainen kuolema, liian varhainen kevät.
Talolta joelle on vain vähän matkaa,
rautatien mutkassa heilimöivät
kukkien mykät pistokkaat.

Että huomina tulisi.

Satoja akvarelleja pelkkiä silmiä. Palavia kasvoja,
yhteenkasvaneita kulmakarvoja,
kenties joku suuteli häntä
suu sudenveressä.

Ensimmäisenä yönä rakkauden jälkeen
hänen miehensä muuttui takiksi,
jonka nenä riippui kainalossa,
ja ruumis taittui sateessa seinään.

*Salkussa kampa.
Arasteleva napa. Tai aurinko.
Aivasteleva kala,
kaivon alla avaimet.*

*Istu nukkeen.
Koske istukkaa.
Natiseva kala.
Kamala lapa.*

*Haukkaa kaviosta,
tangoa taivaalla. Laula lapselle.
Nukke keinuu,
nukkainen peto.*

ANIMAALISET TAAJUUDET

Maistuiko se kukilta, käärmeen elimistä uutetulta?
Tinktuuralta tai lumelta?
Kuka sen nosti huulille, turkoosin joen penkereellä
pyörivä mylly sanoja rattaissaan?
Vai kauan sitten kadonnut ystävätär,
takissa vahva rikin haju, suola, hunaja, hiili,
puumatojen kirjailema lastu
kolme kertaa muutetun talon seinästä?

*

Luce pitelee kädessään palloa ja hymyilee.
Leipä on kypsää,
ankara talvi. Vatsan sisällä kivi, jota kukaan ei näe.
Suolaus onnistui tällä kertaa.
Ja niitä kertoja on monta, kyyneliä.
Silmät kuopissaan lempeät luumumykiöt.
Hänen heliumruumiinsa kaikuu sillankaiteella,
hengittää violettiä valoa,
keuhkohäikäisy, muistumaähky.
Kädet eivät aivan riitä.
Halu kuolee, halu nousee,
halu laulaa *LAGUZ*

*

Navan alla lentää helmiä ja tiiliskiviä.
Sorajalat soturin jalat, nainen taipuu triangulina
nilkkaan, käännän katseen vasempaan käteen,
uloshengitys, selän yli lehmukseen
ja toiseen vuosikymmeneen.
Juodaan mehua pitkillä pilleillä, isoäidin kurkivarjo
ripustuu pyykkinarujen seassa lakanoihin,
kantautuu sängyissä vuosikymmeniä.
Hengettömät kaikuvat. Tuohitorven sisäinen älämölö ö-ö-ö,
ketunhätä ei saa paljon anteeksi.
Ripustetaan seinille safariaiheisiä kuvioita
ja kruunutapettia, ettei eilinen tulisi,
pimeä, mikä se on.

*

En muista enää tytön nimeä, se alkoi O:lla.
Teit hänet onnettomaksi.
Lautasessa ei ole kulmia, Lorcasta unelmoiva
lyijyjalka venyttää lattiaa,
kaksi hullua lasta painoi itkien
murhamiehen silmiä, eksyttiin saareen.
Hänen päänsä halkaisi nyrkkisi
ja väkivaltainen taulunkulma.
Sataa puolukoita. Yksi teki pesän nenään,
hellyys kukoisti kömpelönä
kuin liikuntahallin puolapuut.
Joku rummutti rappuharjalla ulko-oven ikkunan rikki.
Kuunneltiin portaita
suklaan tahrimat tinasiivet nurkassa.
Ensirakkaus kohisi putkistoissa,
yksinäiset suonikot,
peiteltiin toisemme sanomalehtiin,
koska millään ei ollut mitään merkitystä.
Auringonkukat hyppivät
keltarauhasten keltavaloa ontuvasti,
nilkat vuotivat jo silloin.
Kun leikkii rapakivillä, kun leikkii,
näetkö, olen tullut jo tämän matkan?

*

Sisuskaluissa vyöryy painokkaita
nousutahtisia siirtolohkareita,
jotka murjovat onttoja tieteitä alleen.
Voisin aloittaa toisesta kohtaa. Ruumissulasta,
auki kynnetystä multa-aaveiden haudasta,
– *Sylvia, mikä sun on?*
Kenties onteloitumisesta.
Eroosio ei ole kenenkään syytä,
sormi tavaa kartaston nivelkohtia, vaunussa nro 4
punajuurikakku sulii kieleen.
Mato kiertyi sormen ympäri.
Keltainen mopoaaave metsänrajassa,
juoksin koulusta kotiin vihkot silmillä
kokonaisen vuosisadan,
takkuisten kissanpentujen naukuna,
kourat, kourat, mikä sai sen pojan polttamaan eläimiä?
Öljytyt trasselikielet tungeksivat iltapäivässä.
Painoin yhä lujemmin kiveä vatsaan,
kuva imeytyi mustiin, klaffi

*

Kukan aihe. Lattialla pyörivät lintumaiset repliikit.
Komeita kaaria, yksi puoliympyrä, piste,
korvat tulvahtivat kirjeitä täyteen.
Emily ruhjoutui hevoskilpailuissa kuninkaan alla,
Cat and Mouse Act, varastit villapaitani, koska se oli lämmin.
Varastin saksen, ettet puhkoisi minuakin.
Lapset valaisevat aamua kynttilöin,
sekaantuminen koleaan, vuoden pimein kohta.
Kaistapäiden Narnia,
jonne ei ole ovia, komeroita vain.

*

Halu antaa anteeksi, halu ymmärtää,
entä kun ymmärrys ei riitä?
Kun otsa ei riitä, kyhmyjoutsen ohimolla.
Valkoiset autot viistävät maisemaa,
moottoritiellä valot ahmivat jäniksiä,
palaan erehdysten paikoille.
Miksi hän kiinnostui Ruth Ellisistä,
tali läikkyy iholla. Turhauma alkaa neulanreiästä,
kamera kääntää silmän ja sisuskalut vinoon.
Hevonen vetää pensseliä hännässään,
juoksee huoneiden läpi,
piirtää riimua piikivi kielen alla.
Luut venyvät, keuhkot laajentavat olemista sivuille.
Sinisen mukan pitsikuvio painuu kämmeneen,
lehmien vetiset silmät suojaavana kehänä
sinisen kallon yllä, prekessio.
Haluan välttää tinaiset iltapäivät, ankeriaiden katseen,
haluan toisenlaiset unet.
Kevyemmät huomiset.

*

Taivaanrannassa nouseva kvartsi, pari tilheä
sekoittumassa puihin.

Teesihtä valuttaa kirjaimia, mäen yllä pöllö,
kertautuu, valkoisessa teltassa valkoisessa valossa taloja
ja erinäisiä rakennelmia.

Lasikruunun alla tiiliskiveksi pukeutunut aasi
marssii häntä suussaan ympyrää,
sukkahousut riiputtavat
avaruutta, pihkaa männystä mäntyyn.

Paloaseman pihakellon kimeä aaria, pintaväristys,
päästän irti varpaasta, sisäänhengitys, oikaisen lantion.
Sillankaiteelta aukeaa avaruus,
nyt viimein minä vapautan sinut.

VESINYMFIEN HISTORIA

ajatus katkesi, *be kissed by you*, ja suonet ratkesi,
vatsasta ei koskaan löydetty pillereitä,
ja mun puhelinmuistiokin katosi
boop-boop,
eikä mua viety heti tutkittavaksi,
koska kaikki tiesi,
millä tavalla purjehdin *a-lup, a-dup*,
ja silleen mä myös delasin,
bum-bum, jäljelle jäi vain
krooninen merisairaus,
ankkurinappi
ja keinuva lattia,
To make you my own, viiva huipulta
merenpohjalle, *butle-boodle*, että jonain päivänä
voisin nousta aalloista
ja alkaa kaiken alusta
Afroditena,
-dat-dat-dum, olin valkoinen
simpukka vailla aivoja,
ja mulla oli rakastettavat tissitkin,
joten mitä siitä
vaikka mut murhattiin, *a-doop!*
ja oikeuslääkärit epäilee,
että seksipommi
piikitettiin hengiltä

Merenneito nousi kivelle ja sanoi:

*Tämä historia meille annettiin, liukas ja pohjaton osa, sen elinala
on sormikastakin pienempi*

*Minulta puuttui valta, ilman jalkoja ei pääse eteenpäin,
ilman jalkoja pääsee vain alas*

*En ole sukua käärmeelle tai kaaliperhosille. Nimeni on Ariel,
ja tubat muuta onnetonta, nimeni on Aino ja Ofelia,
meren vedet minun veriäni*

Kupliva kuohu aquamarinea, piripintaan täytetty litran mitta merta, loisteputken keilassa nuokkuvia akvaariokasveja, vesitähdikki ahvenvita pikkulimaska, mitä punaisemmat lehdet, sitä suurempi valon tarve, aallon alla merenneito lipuu ääneti merestä seuraavaan, laivahylyistä kantautuu romminhuuruista läiskettä, kapteenin koukku kuin kierukka kuin kypälälauta, täällä kukaan ei auta, veden alla huuto sammuu, ja sanat uivat ulapalle pois pois

Katsokaa pihan lapsia, he ovat merenneitoja uidessaan, minä olen merenneito aina, tällä pyrstöllä ei voi edes istua

“Kerran koulus koskin veteen ja muutuin merenneidoksi, olin 11 v., kun se tapahtui. Mähun tuli Rikkin voima”

“Rannalla oli hieno allas ja menin sinne, sitten täysikuu tuli esiin, vesi alkoi poreilla ja musta tuli sellainen...”

“Minä olen, ja siis ihan oikeasti – uskokaa tai älkää – ei ole mitään Mako-saarta mut silti, mulla on aivan samanlainen pyrstö ja yläosa, paitsi tietysti alaosa on mun jalkojen pituinen”

“Oonha mäki. Sellane et ain ku kastuu muuttuu suomujalkaseks... ja kasvaa vihree viuhka varpaiden päähän”

Oikea Aquamarine löytyi Clairen isovanhempien omistaman rantaklubin uima-altaasta, hänellä on kolme päivää aikaa löytää aito rakkaus.

Aquamarine = Sara Paxton

Tyttö katselee peiliin ja hymyilee:

“Olen huomannut minussa ja kahdessa ystävässäni jotakin omituista”

Thessalonike valvoo veljensä laivoja ja nostaa myrskyn,
kun väärät purjeet uivat hänen ylitseen, Assyriassa kaunis
Atargatis hyppää häpeällisen rakkauden päätteeksi mereen,
mutta meri ei suostu tuhoamaan hänen kauneuttaan,
se ottaa vain jalat

*“Hyvät ihmiset minä olen merenneito, olin uimassa rannalla ja
kymmenen sekunnin jälkeen ihmettelin että miten jalkani painaa
näin paljon, sit tajusin APUAAA mutta nyt se on ihanaa”*

*“Kerran yhdessä uima-altaassa oli koristeena ihan oikea kivi,
ja siellä oli myös saari, ja tukki, jonka ali piti sukeltaa”*

Nuorukainen lahjoittaa rakkaalleen hiussuortuvan,
merenneidon hiuksia ei huoli kukaan, paitsi kalat
ja sushirullien taiteilijat. Mutta harjakset eivät ole kombua,
kiharoiden vihreys on kitkerää ja myrkyllistä

*“HEI MIETTIKÄÄ VÄHÄN... oikeat merenneidot ei nouse pintaan...
eikä faceta... Merenneitoja EI ole tosi elämässä...”*

*“Mä en nyt ainakaan mikään merenneito oo. Kuka teistä on
merenneito, OIKEASTI?”*

Kerttu tiputtaa polulle helmiä löytääkseen tien kotiin. Mutta
meressä karttamerkit vajoavat mutaan, peittyvät planktoniin
ja unohtuvat, vai oletteko kuulleet merenneidosta, joka käyttää
lenkkareita ja kompassia?

Kööpenhaminassa Churchill-puiston merenpuoleisen reunan rantakivellä on nähtävillä Pieni merenneito. Se on veistetty pronssista. Patsaan tilasi Carlsberg-olutpanimon perustajan poika, joka oli viehättynyt H. C. Andersenin satuun pohjaavaan balettiesitykseen. Veistoksen mallina kuvanveistäjä käytti vaimoaan. Merenneidon pää on sahattu kahdesti irti.

“Minkä ikäinen oot 😊 jos oot jo merenneito?”

“Kuustoista B-) ja OON! voin vaik lähettää kuvan!!”

*“Voitko lähettää kuvan ittestäs ku oot merenneitona pliiis!
Mäki tahtosin olla, mutten oo”*

Vesinymfien patsaat ovat muuttuneet useiden rannikkokaupunkien tunnuskuviksi. Jähmettyneitä olentoja on ilo katsella.

NATURAL BORN KILLERS

MURIEL'S WEDDING

Levoton sivussa, sivu levällään:

leivällä siivuja. Siipi leijuva.

Leija sisällä, silmä leiskuva,

lempi sipuli. Simpukka leikkii,

leivinpaperi silppuna.

Sintti lennokka, leipoja sininen.

Siitin lempeä, leivonen siveä.

Sielu leveä, lentoa siemenessä,

sifonkinen leninki on leninki.

ANSIKTET

Kertojan ääni tietää jokaisen liikkeen,
mutta mitä tietää ihminen, jolla ei ole ääntä?
Jolta joku on vinyt laulun, huudon, kiroukset
suudelmat ja haista paskan!
Otettu kuolaaminen, unipuhe, jumalallinen tuhahtelu
laastaroimattomat röyhtäykset, piipitys
mumina, sopertelu, leveilyn taito
Anastettu nauru, kikatus, itkun vapina poskipäistä
läähätys, mitä se tietää, ihminen,
jolta on viety viekasteleva huulien lipominen
ahne virne, röhkintä, rakkaudentunnustukset
millä se hengittää?
Mistä se elää? Sisältä ontto, kaluttu,
kaikuuko sen nielussa nimesi?

Pienenä mä aina rukoilin hevosjumalaa. Tyypillä oli haalea sateenkaaritukka, ja sen viholliset asu metvurstitangoista ja kengitysnauloista kokoon puhalletussa metsässä. Jumalan hengitys tuoksu kevyesti vaahdolle, mitä tulee kun syö liikaa leseitä. Eikä se koskaan pukitellut, vaikka se olis voinu, sehän oli maailmankaikkeuden vahvin tyyppi. Hevosjumalan rukouksessa piti ristiä sormien lisäksi varpaat, ja usein kiinnitin villalangasta kudotun rastahännän takamukseen. – I-ha-haa, hirnuin lujaa, kun muut skidit kuiskaili kohti taivasta. Papin toimesta mua alettiin käännättää takaisin kaksijalkaisten pariin.

THE WICKER MAN

Hänen käsissään kuolleet sulavat. Taivaalle tähdiksi lennätetyt sydämet satavat maankamaraan, ja hän puristaa ne käyntiin.

Huone on lastattu läsnäololla, valolla, joka ei ilmoita eikä lupaa. Valolla joka vain on. Luukotelot nykivät roudassa,

varjo on jo ovella. Seisot aukkoa vasten hontelona läikkänä,
– *Kartazon?* Yötä suurennetaan nopeilla kynänvedoilla.

Betonivuoristo imee ontain tarkoituksin tehtyjä liikeratoja. Linnut kantavat silmäkuoppasi täyteen risuja, et ymmärrä

niiden tarkoitusta. Ahdat kallosi täyteen kolikoita ja poltat terälehdet tuhkakksi. Huudat kauan sitten uponneita laivoja

palaamaan, kunnes eräs tippuvista tähdistä murskaa kallion. Kallon poimuissa vesi liikehtii, sinä et palaa enää.

Hevoset ei nuku niinku ihmiset. Ne torkkuu puolen tunnin pätkissä ja syö välillä heinää. Tosin mun yöt on aika hevosmaisista, kun koko kerrostalo tuntuu räjähtävän riitelystä. Toisinaan puen ratsastusliivit ylleni, etten tuntis oloa niin yksinäiseksi. Naapurit huutaa, ja askellan pari kierrosta huoneen ympäri, sitten taas unta. Opettaja kyselee, katonko liikaa telkkaria. Mun aivoissa hyrrää täydellinen laukkarata. Välillä harjoittelen oikeaoppista jockey-istuntaa laskemalla pyöränsatulan nilkkoihin, vaikkei se tietenkään tunnu samalta. Mun hevosyöt on pörröisiä, eikä niistä puutu mitään, paitsi hevosia. Viikko-rahani takavarikoitiin taas.

THE VIRGIN SUICIDES

Vältän katsomasta louhoksen sisuksiin,
räjäytettyä lihasta, yhä sykkivää kuin ensi kevät.
Tytöllä on rusetti rinnassaan, tempoilevia ilmapalloja taivaalla.
Poikien juostessa pihan yli keinu kaatui,
vuosikymmenet kudostuivat pöytäliinojen laskoksiin,
niitä katseltiin albumeista ja ruokittiin kitkerillä teelehdillä.
Kärpästen somasta lennosta ilmaan piirtyi koetinkivi,
jota vain hän osasi lukea: Piste: Piste: Piste:
Hän meni siitä ovesta sisään.
Kulki riimua pitkin uusille oville, valtakuntiin,
joissa pulpettien säännöt muuttuivat yhdentekeviksi.
Elämä maastoksi, missä turvallisuushakuiset
rintamat etenivät kirves olalla.
Hänen mielensä punnersi penkissä ja etsi käytävää,
hidasta maatumista. Sitten metsästä kuului huutoa.
Seinämät järkkivät ensin.
Liipasimen painuessa hänen ohimonsa
pullistuivat mahdottomuuksista,
kaikkeuden kattavien täydellisten yhtälöiden painosta.
Viimein sähkötytys onnistui.
Hänen kielensä oli kaunis ja saavuttamattomissa,
keltaiset hampaat lokakuisella nurmikolla
tanssivat kiiltomatoina tietä kotiin.

Jos mä joskus meen naimisiin, en ota miestä vaan hevosen. Sen lihakset ja läsnäolo on paljon todellisempia. Eikä hevoset petä. Häämatkalle ajetaan pinkillä trailerilla ja ravataan Skotlannin nummia täysillä läpi. Mun morsiuspuvussa tulee olla housuosa ja mielellään nahkapaikoilla, kun muuten jalustinhihnat hiertää pohkeita, ja sitten kakussa pitää olla kynttilöiden tilalla heinänkorsia. Tosin ei kai hääkakussa oo kynttilöitä, kun ei ne oo mitkään synttärät. Ja hovitallimestarit soittaa meille vikellysmusiikkia ja siellä esiintyy Jenni Räikkönen ja sen ratsastuksenopettaja jättiesteiden kera. Kutsun paikalle äidin, ja mun sulhashevonen on Turbo, vaik se näykkii. Se on kuitenkin mun hoitsu. Eikä se sitten enää näyki, kun siitä tulee mun mies, koska sitten sen pitää keskittyä pussailuun.

RAMBO IV

Olohuoneessa pinkki kettu istuu nojatuolissa,
näppää konsolia ja tarjoilee sisään pyrkiville suolatikkuja.
Hänen tv-viihteen laajentamat kasvonsa vellovat
kuninkaallisina rappiosaarekkeina,
joissa tahdolle alistumaton tali jatkaa suloista marssiaan.
Jalat kutovat tiiliseinää, maalajikkeet rakastavat
ihmisen muuntumista lihasta mullaksi.
Pöytätasolla välkkyy viesti,
luuriin koskiessaan kettu on unessa.
Hänen alushousunsa liputtavat veijarimaisesti,
niin kuin tietäisivät tulijan asettuvan jakkaralle
keittiön oven viereen.
Kaivan jääkaapista trip-mehua
ja katselen avaruuksien työskentelyä,
kuinka kappaleiden radat ottavat mielen käsikoukkuun
ja heittävät lelua nurkkaan.
Palloa ei ole lupa potkia, tai tähdet tippuvat.
Kun aamu valkenee,
ketun rinnuksilla on hyppysellinen tuhkaa,
silmän sisällä uinuvat lumet ja preeria.
Poistuessasi ovesta sulje verho, lisää sinitarraa julisteisiin,
pistä kengät varovasti jalkaasi ja muista:
viidakossa veitsi on paras kompassi.

Pony Chat Roomissa on yks seko The Carrot. Se lähettää mulle ihan ihme viestiä, eikä ne liity hevosiin. Oranssi unisexhaalari ruudussa vilkkuen se heiluu tuolissa ja ehdottelee outouksia, kuten: “Nuole näkkärii”!?! Eilen mulla keitti ja mä sanoin sille, ettei v*!t*s*! täällä syödä mitään hapankorppuja. Mut heitettiin virtuaalitalista ulos. Mitä pienempi hevonen, sen suuremmat surut. Kun tulín koulusta, miniponi oli jääkaapilla täyttämässä lihiksiä. Se on päättänyt kasvaa aikuiseksi. Viime vuoden se pelasi pleikkaa Canen lippis tanassa ja hörppäs pepsii pari litraa tunnissa. Ja kun pullot oli tyhjiä, se kusas istualtaan niihin, ettei menettäis pisteitä wowissa. Joskus siivotessa yritän jutella sille, mutta vaik se on maineri, se ei tajuu mun herkkien arabihevostunteiden syvyyttä. Lähinnä paiskoo kapulaa. Kun heitin keittiöön eksyneet hevosmakkarat ikkunasta, se vääns mun käden sijoiltaan ja käskei olla käyttämättä suiteja enää koulussa. Muuten saisin tutustua raipan lisäksi myös kannuksiin.

SAVING PRIVATE RYAN

Sotilaat ovat muuttuneet noeksi ja pilviksi, maiseman yllä
kieppuviksi tuulenvireiksi, jotka kantavat taskuissaan

katkenneita varpaita ja toiveita. Talot vapisevat harmaina.
Ovet valvovat kotiinpaluuta, askeleita, joita ei koskaan tule,

askelta, joka tulee kaikkialle, maata viistävä huuto,
kaikkien kokemusten varjo – saranat himmentyvät.

Maailman taittuessa kasaan hänen puhkikulutetut silmänsä
sulkeutuvat. Tajunnan ulvahdus, kun luoti repäisee muiston,

kun he marssivat, marssivat, marssivat, aurinko porottaa.
Sataa pommeja, lapsia, pähkinöitä, hän haukkoo

nurkassa henkeään. Kivilukki kiven pinnalla. Tahto joka
siirtää vuoria, kun ei itseensä pysty. Kuvat tuhkaantuvat.

Kukkaissiteet maisemassa, juuret silmän takana. Kuvan takana
maailma, joka säilyttää pimeytensä. Kivilukki kivikaupungissa

siirtää vuoren rautasänkyynsä, jottei maailma olisi niin
yksinäinen. Hän pyörittää oikealla eturaajallaan kyyneltä,

että seitistä tulisi kevyt, tunteesta vedenpitävä.

Musta tuntuu, että multa on piilotettu kaikki merkitsevä historia. Nykyisin kaikki viuhuu vaan vampyyreiden, ufojen ja verenimijöiden perässä, eikä kukaan muista enää Zorroa tai muita oikeita ritareita, joilla sentään oli hevoset. On vähän eri asia vetää kiitolaukkaa vuoristossa, kun käyttää taikavoimia tai jotain übermönkijöitä. Hevosen sielu ei oo myynnissä vaikka sulla olis allas maailman pehmein jousitettu satula. Mä aloin just lukea Don Quijotea. Aion perustaa uuden salayhteisön ratsastuksen historiasta. Se ukko on vähä outo, eikä sen frendillä oo edes oikeeta ratsua, vaan joku muuli. Mut sillä muulilla on tosin yhtä iso kalu kuin hevosella, IDD xp, ja musta ne jaarittelee aikalailla ohi aiheen. Zorrossa sentään näkyy skreenillä pollen karvan kiilto ja kaikki muut tosi hevosteleleet, eikä se ole mikään houraileva säilykepurkinössö vaan todellinen nahkasaapassankari.

AMERICAN BEAUTY

Aina iltaisin kun katselemme televisiota,
Angela laittaa omenan sinne.
Se on paras paikka omenalle.
Että lukot vielä aukenevat, hedelmiä tarjoillaan
ilakoiden kaikenlaisista paketeista
ilman myyjän esiliinan paljonpuhuvaa etumusta.
Masennus ulvahtelee siivouskomerossa.
Omena Janen sylissä muistuttaa säämiskää,
jonka joku on turmellut hankaamalla
viimevuotista steariinia pöydän pinnalta.
Televisio ääntelehtii lupaavasti, vielä on meheviä säitä jäljellä.
Klo 21 Jackson Browne aloittaa soolonsa.
Lapion takoessa routaan lentelevät ruusujen nupukot.
Syntyy uuden lajin aakkosto,
mutaatio baseball-lippiksestä ja sipulista,
luonnon manipulointi edistyy.

Hautajaiset alkavat merenrannalla yöllä klo 03.27. Mun digitaalikelon näyttö huuruaa samaa kylmää savua kuin Macho-ponin suu: kuoleman savua. Aalloista ilmestyvä valkoinen myrkyponi tanssii. Pienillä kaviollaan se vetää saviseen hiekkaan uria kuin kutsuisi hukkuneiden ruumiita tänne. Ja meri lyö kalliota. Siis mun on pakko sulkea silmäni, mutta kuulen miten meri iskee kiviin kerta toisensa perään. Kivet halkeilevat ja aallot hajoavat harmauteen. Pimeydessä erotan, kuinka laukkaavat kaviot etäännyvät. Kun mun huulilleni lentää suolaa, tiedän ettei Macho enää ole siinä. Ja se sokea punakavioinen poni vetää edelleen Moonwalkia täydestä sydäimestä, ja rannan metsä alkaa kasvaa kiinni mereen. Me ajaudutaan johonkin välitilaan, jossa kaikuu *Dark One, Dark One, Dark One* – se on mun poninimi. Mun otsasta kasvaa mustia harjaksia ja mä ajaudun yhä syvemmälle pyörivän puumeren sisään. Mun jouhet kietoutuu yhteen toisten ponien kanssa ja tuuli kutoo niistä teltan, jonka sisällä asuu ikuisuus. Tuntien kuluttua alkaa kuulua hiljaista laulua ja puron lumpeet kelluu auringossa. Naurattaa, kun ajattelen turvaksi venynyttä naamaani. Sen varjostamisesta pienemmäksi ei selviäisi ihan peruspuuterilla.

THE DARK KNIGHT

Gotham Cityn muureissa kolisevat menneisyyden luustot,
tallatut unikat siementävät apeina
& kolarissa sisäkkäin romuttuneet autot
luisuvat sateessa kiveyksen läpi, maan rumpu hakkaa - -
Bruce Wayne nostaa maasta muurahaisen
ja katsoo maisemaa sen läpi.
Sankaria väsyttää. Ilmassa tuoksuvat petokset,
rasvapilvet & vitsit, joille kukaan ei jaksaa nauraa.
Puolijalkaisten eläinten karavaani hyppää
satama-altaan laiturilta mereen.
Joukkio ruhjoutuu aallokossa muistin hämäriin kallioihin.
Kaksinaaman naurulla on ikävä kaiku.
Katulampuissa keikkuu rikkinäisiä uutisia,
moraalista romua ja rikitettyjä emikukintoja.
Kuuluisa kutsuvalo välkkyy.
Mutantit saapuvat. Lihat leviävät kaduille,
kun ihmisiä revitään irti sielun jalasta
ja vain uusi Robin jaksaa enää huokailla toivosta.
Karttapallot syttyvät ja sammuvat kokoushuoneissa.
Tänä yönä hänen suupielensä repeävät,
kolikon molemmat puolet ovat turmeltuneet.
Pormestari sylkäisee kiduksistaan säkillisen luteita.
Sähkö tulee ja sähkö menee läpi kehon,
kaupungin pelastajaa vaaditaan vangittavaksi.

Valoa tihkuvat eläimet vaeltavat käytäviin,
on kylmä. Vuodenajat jatkuvat yhä,
ainaisesti keskeneräisinä,
mutta eräänlaisen varmuuden ajamina.
Vuoren sisässä uinuu loputon määrä laavaa
ja lepakoita. On aika vaieta.

Harjasin Lunaa ja erehdyin katsomaan sen valkoista läsiä: Pzädäm! Näin puhdasta valoa, *the Pure Light*. Miksei kukaan ennusta hevosista? Paksupääthän ovat merkkejä täynnä: katkopiirto kertoo huonosta keskittymiskyvystä tai historiallisesta katkoksesta, tähdenalku uudesta aikakaudesta, epäsäännöllinen piirto luonnehäiriöstä, oudosta mielikuvituksesta tai mutkaisesta tiestä. Ehkä suheronaamisen hevosen omistaja eksyy helposti maastoesteillä... ja kasvomerkkien lisäksi niillä on sukatkin! Rengastähti on takuulla jotain sukua enkelille... ja jauhokuono joko huonossa seurassa tai keittiössä kasvanut pallo... Siis mä kysyn vaan: miksei kukaan ennusta hevosista?

LA DOUBLEVIE DEVÉRONIQUE

Illan viimeisessä näytöksessä kuorotytön ääni
ui hitain vedoin läpi kehon
ja iskeytyy polviin, hajoan kirkkauteen.

Aina lopulta me palaamme kauneuteen.

Tajunnan aakkosiin, rakkauden,
väkivallan ja vimmaisten sykäysten sokkeloisiin
alkukäytäviin, sietämättömään puristukseen palleassa.
Kaipaamme pelastusta, nopeasti hampaansa iskevää
vavisuttavaa silmänräpäystä,
valkoista kohinaa luiden täydeltä.

Painovoiman palatessa maailmaan taika katoaa.
Ruumiit jylläävät epävireisinä,
eikä lopputekstien kohdalla saavu
nurin-kurin-silmäniskua, jota kaikkeus resitoi.

Kun projektorin stopperi kääntää salin vatsan ympäri,
valkokangas kaikuu THE END.

Varjot kaivavat piirteemme esiin.

SISÄISEN LIIKENTEEN YMPYRÄ

TAIKURIN KAINALOSSA KASVAA PILVI

(tai kokonainen parveke)

A: Hän on hullu, hän kuvittelee osaavansa lentää.

B: Hän on viisas, hän tietää ihmisten olevan jumalten sukua.

A: Hänen jalkansa painavat.

B: Katto hänen sisällään painuu.

A: Ehkä varjo on niin pitkä, että se houkuttelee häntä hyppäämään.

B: Nyt hän näkee metsän, nyt hän on metsän yllä, metsässä, hänen sisällään laahautuu oksia ja sammalta.

A: Hänen sydämensä on käpyä pienempi ja rauhaton.

B: Hän haluaisi liikkua ikuisesti.

A: Hänen aivonsa eivät paina paljonkaan, kun on kyse lentämisestä.

B: Aurinko lähestyy.

A: Kohta hän nousee, kevyesti. Siivet ovat lintumaiset ja räjähtävät ilmaan.

B: Hänestä näkyy läpi korkeudet, joista ihmiset huikaistuvat.

A: Ilmava harhanmaa. Hän rajautuu ulos pilvistä ja sateesta.

B: Palava möykky lihaa vasten taivasta.

A: Miten kaunis hulluus – kylä hänen allaan nauraa rustojen ja hampaiden sataessa maisemaan.

B: Hänestä on helppo pitää. Häntä on helppo vihata. Hänen siipensä eivät aivan riitä.

A: Tavatonta! Aikooko hän todella hypätä?

B: Sammuta valot. Silmiä kirveltää...

A: Nilkat ovat jäntevät, hartiat kehystetty kasalla lautatavaraa.

B: Hänestä ei jää paljon jäljelle.

A: Hän elää puheissa ikuisesti.

B: Tuuli levittää hiukset ja ihon kartastoksi, rajojen surkuhupaisaksi vuoreksi. Varo eksymistä...

A: Varo eksymistä, kunnes metsä on täällä.

B: Hänen levottomat siipensä leikkaavat aurinkoa.

A: Pelloilla sataa...

B: ...sulaa kultaa...

A: ...kuinka hän liikehtiikään nätisti.

Ikiaikaisessa hopealautasessa tanssii paimen
johon kaikki tragediat palaavat:
sen partaan, sorkkiin ja atleettivartaloon.
Varpaista lannerankaan pulppuaa huohotus,
värijuovat nuolevat kehräsluita,
milloin ihminen muuttuu symboliksi?
Mantelinmuotoiseen sädekehään vaatetetut kasvat
hajoavat katsojan ylle, salin täyttävät naturalistiset veistokset,
ihmiset eläimet puut, kolikot, joilla ostetaan tulta.
Ilmassa risteilevät toiveet, haaleat sormet,
aikakaudet sulkevat sinetit. Nopeilla vedoilla
tuli leviää sydämeen, oksastot nielevät kaupungin,
punaisen kukon ja miehen.
Hopea noruu puroina sieraimista, metallit hakevat toisiaan,
etäiset olennot yhtyvät, ja hänen sydämensä palaa
holvikaaren alla. Paimen viheltää:
hänen puoliruumiinsa tanssii. Sorkat iskeytyvät palleaan,
hengityksen salpaa valo, täydellinen keltainen
& tajunnan räjäyttävä musiikki.
Epätoivo toiveiden katoamisesta.

KUVA: LINNUSTA (AJASTETTU)

Onko aika kuvattavissa, onko ajalla kasvoja?
Ei ainakaan yöllä, kun pimeys ja toiset merkit.
Lattian alta tulvivat äänteet, kesyttömät sormet,
päivät jähmeät kuin marmorimetsä.
Kukaan ei laula,
ei yhtään lintua, joka ajastamatta laulaisi,
noukkisi ristinokallaan väriseviä nuotteja.
Lintu on kirjoitusta. Enteet eivät mahdu kuvaan,
kulma riisuu eilisen, kehys tulevan.
Liikkuu liikkuu aika liikuttaa, tartu, siihen tartu,
kuva ei välitä, liikutu. Se kuvastaa lintua,
joka merkitsee niin kuin kuva: ro sekuntia,
yhden vuoden, jakson, rajallisen aikakauden,
joka lakkaa hengittämästä,
kun suljemme linnun lintua lintuun.
Aika ei sisälly kuvaan, siipeen.
Lintu on. Linnusta tehdään kuva.
Ajasta, tunteesta,
ajastettu lento. Aika asuu silmässä,
joka kuulee muttei näe.

THE HAMLET GANG STORY

Spagettijalkainen nostokurki laulaa. Punaisilla valoilla maisemaan rajattu linnake seisoo jäisten stetsonien piirittämässä hämärässä. Itämaisina hetkinä kohtalot pokshtelevat taskuisa. Teevesi lainehtii ja norsukaravaanit tukkivat tajunnan väyliä.

Cowboy kävelee hitaasti kohti terassia. Ovi on hymyöntä mahonkia, mystiikka läpätunkevaa. Tennarien nariseva askellus nostaa hovimestarin kulmakarvaa 20 astetta. Avainta kierrettään lukossa.

Hänen päänsä naksaa. Aivojen raosta paljastuvat vanhuksen kullatut kasvot: – Olemme sulkeneet.

Cowboy astuu pimeyden ytimeen. Kammiossa kaikuu.

Höyryävien kultapatsaiden keskellä hengittää jättiläismarsu. Eläimen kielestä lähtevät nauhat kiertyvät matkustajan ympäri. Tänä yönä kukaan ei saavu. Meri liehuu ja lepattaa. Huudot kohoavat roiskeina ilmaan. Marsun hampaissa asuu satatuhatta koditonta torakkaa, satatuhatta painavaa historiaa. Suurin kaikista on rakkaus.

Vanhuksen silmistä valuu jalokivenhoitoista mahlaa. Hänen äänensä sitoo taivasta. Ruusuparveke on kaatunut.

BARDO THÖDRÖL

Pohjoiseen nousee laiha lukki ja kantaa kiveä mahallaan,
kutistun sormustimeksi. Pelko emaloi silmät.

Että huone on kirjava ja raollaan. Pahat laulut palaavat aina.
Rapautuneet muistokivet levittävät kalloa,

silmä kantaa nurkan taakse. Selkärangan pussirakenteet
kolisevat maailman sulkiessa ihmisen.

Planeettojen kirkkaassa hellydessä
hänen sisäinen rakennelmansa taittuu simpukaksi.

Bakteerit kerrostavat valoa. Smaragditaulun kiderakenteissa
loistaa kaiken magian perusta.

Hän sisällyttää huoneeseensa hämähäkin. Sydän kutoo riimua.
Nurkan takaa suolattu pitsikäsi huiskuttaa

neilikankukkaa eloonjääneille liittolaisille.

TIMANTEISTA

Unessasi minä luennoin suurella varmuudella,
koska sinä olet sen varmuuden minuun laittanut.
Kaarna palaa, pala palalta, sanat putoavat,
nauhoitat tuulta nauhalle, ja tuuli tuulettaa tukkaa.

Näkötornin kaide rajaa kaupungin.
Me hypätään kupolista
ja heittellään kraaterista löydetyillä
mineraalilevyillä maan asukkaita takaraivoon.

Kallot halkeavat ja laskevat aivohöyryjä yöhön.
Kemia huolehtii, liittää ionin ioniin.
Unista syntyy hiiltä ja arvokkaita kiviä,
joihin ei hammas pysty.

LOHDUSTA

Miksi emme kurkota enää enkeleihin?
Onko valo liian haurasta, vai onko se luonteeltaan
niin ratkaisevalla tavalla poissaolevaa,
että siitä on mahdotonta puhua?

Kipu valaisee olemisen pientareet nilkoista korviin.
Talvi kasvattaa luottamusta, tarjoilee kiviä pimeään täydeltä.
Pakottaa kääntymään. Katsomaan sisään:

murennettuun leipään, ruukkuun, joka rikamoi,
tulppaanien hylkyveteen ynnä tumpattuihin unelmiin.
Suudelmat väljähtyvät piironginlaatikossa,

lattialla tanssivat repaleiset muistomerkit ja hyönteisneulat.
Olet yksin. Hiiret pesivät tukkarasiaan.
Onko valolla nimeä?

Kuinka lyövät olemisen ytimet?
Tunnistavatko samaa taajuutta käyvät sydämet meidät?

Onko enkeleistä lupa puhua?

MAGNEETTINEN YÖTUULI

Yksinäisten käsien vyyhti vaeltaa tulipallona huoneisiin
ja kosiskelee kukkaa, puuta, lumen huntua.

Olemisen suuressa huikaisussa se heittää kaiken
iankaikkisen tyhjyyden laidalle, jättimäisen kukon

ennustukseen. Mies on tullut niin vanhaksi,
että hänestä näkyy läpi. Kasvot kantavat enää mustaa.

Kellossa raksuttaa arkun avain. Hänen sydämensä
on hopeaa ja väsynyt. Että jostakin laskeutuisivat

samettiset kädet, voimaa hönkivät kädet. Että sormet
puhuisivat kuin jumala. Kädet peittelisivät hänet

meren silmään, kalapäisten ihmisten alkukotiin, tulisi
absoluuttinen pimeys. Suomut miehen kyynärpäissä

kimmeltävät mesmeristä valoa.

EPILOGI

UNI LUMILUODOLTA

Hän laittaa hevosenkallon päähänsä
ja laukkaa aurinkoon, valo neuloittaa keuhkot.
Ruumis uneksii illan heinämaasta,
korsien ja luuston rasahtelevasta kartastosta,
kirjoitan sinulle, taas
kuljet suohöyryissä kuollutta lastasi etsien.
Mustikkasydäntä, kaltevien pilvien valtakuntaa,
älkää antako hänen tukehtua. Raajojen jäiset kukinnot
ruohikolla, hitaat vedet,
hänen vatsanahkansa on kulunutta vanua.
Kattoikkunassa iäisyys, yökköjen kehto.
Nukkujan sisällä vaeltavat rauhattomat luujalkaiset
kutovat vihjeitä tähtiin,
etteivät merimiehet ajautuisi nieluun.
Liha hilseilee maitoaavoilla,
yksinäni minä tipun halussani, janoan ruusuja,
jotka ovat paenneet: Oi ruusuja!
Naukuva säe, elokuva, horisontti pakenee
jäljelle jää vain pimeys, pimeän
käden.

Tongin salaisuuksiasi. Kohtuun on kätkeyty kello,
lumpeiden raukea maihinnousu.
Melankoliset nesteet vyöryvät,
mies huoneen laitamailla nostaa käden otsalleen,

haravoi hopeahaarukalla tukkavuoren juurikkoa.
Sieraimet väräjävät. Tähtiä sataa tapettiin,
syke lävistää kotelon.
Millaisissa pumpulivuoteissa täällä nukutaan,
onko setä yhä paikalla,
muistiko joku tuoda hänen hampaansa?
Metsänrajassa puut hymyilevät juuret revähtäneinä.
Sammal hyväilee muovisia kesäsandaaleja,
mato syö jalan.
Muisto ajaa reiden lävitse,
ilma ui aukon sisään ja rei'ittää muiston.
Lasihiekkayössä sirkat huutavat.
Piikivet nilkoissa hän tanssii sarastusta,
aikojen nielussa,
lähellä, kaukana, hän tanssii,
jotta hänen lapsensa saisi hengittää.

Ikkuna valvoo. Odottaa sarastusta, ankkuria,
johon kaipuu raukeaa.
Diatonisella asteikolla levitymme pisteiksi hyhmän pesiä
auringonnousun yksikätiseen harjoitelmaan
c-g g-d d-a a-e e-h h-f

Mieleni minun tekevi,
Kavioni ilottelevi
Lähteäni laukkamahan,
Juoksu'in juoksemahan
Pohkeheni paukkumahan,
Jalkovarret jaksamahan
Trippelit tipahtelevat,
Ves'esteet venähtävät,
Muurit maaperään muhivat
 Hepo kulta, heppaseni,
Rakkahin ravaajani,
Lähe nyt juoksu juoksemahan,
Rintanain ravaamahan
Yhtehen yhdistykäämme,
Kaksipäisenä käykähämme
Olkohon vauhti voimanamme,
Tahto tulta tulvikohon
Näillä tallikäytävien tienoilla,
Matalain maneesien majoilla.

RUNOJEN TAUSTAA

s. 18

Sitaatti on peräisin Benjamin Franklinin komission kuningas Ludvig XVI:lle osoitetusta salaisesta raportista, joka käsitteli Mesmerin parannustoimia. Kyseinen raportti on virallista raporttia monisyisempi, ja siinä todetaan animaalisene magnetismiin sisältyvän moraalisesti erittäin arveluttavia piirteitä. Komission mukaan naisten ja miesten erot kriisien kokemisessa olivat selitettävissä sukupuolierolla.

Lähde: Kallio, Sakari 2004: Hypnoosin historia. *Hypnoosi ja suggestio lääketieteessä ja psykologiassa*. Toim. Sakari Kallio ja Hannu Lauerma. Duodecim, 2004.

s. 28–33

Runo sisältää lainauksia seuraavista lähteistä:

- *Mustanaamio 1968. Mustanaamio-lehden vuosikerran 1968 Mustanaamio-seikkailut*. Toim. Jouko Ruokosenmäki. Egmont Kustannus, 2012.
- *Kalevala*, XII runo, säkeet 77–89.
- SKS-tietopaketti, Elias Lönnrot: <http://www.finlit.fi/tietopalvelu/elias/>
- Wikipedia, Mustanaamio: <http://fi.wikipedia.org/wiki/Mustanaamio>

s. 44

“*kaksi bullua lasta painoi itkien murhamiehen silmiä*” on lainaus Federico García Lorcan runosta “Pieni loputon runo” (1963, suom. Matti Rossi).

s. 46

Cat and Mouse Act viittaa lakiin, joka säädettiin 1900-luvun alun Englannissa suffragettien toimintaa vastaan. Naisten äänioikeuden puolesta nälkälakkoilleet naisaktivistit määrättiin pakkoruokintaan. Letkuruokinnan jälkeen naiset siirrettiin takaisin vankilaan. Monille naisille pakkoruokinta aiheutti pysyviä vammoja. “Kissa ja hiiri” -laista luovuttiin 1916.

s. 51–52

Runo sisältää lainauksia kappaleesta ”I Wanna Be Loved by You”, jonka Marilyn Monroe (1926–1962) esitti Billy Wilderin ohjaamassa kuuluisassa farssissa *Some Like It Hot* (1959, suom. *Piukat paikat*).

s. 53–58

Runo sisältää lainauksia Merenneito-foorumilta:

<http://b2omermaidgirl.suntuubi.com/?cat=43&aid=3&fid=9&mid=9&c=9>

s. 93–94

Lumiluoto on keskeinen paikka L. Onervan romaanissa *Mirdja* (1908).

HENKILÖHAKEMISTO

ALEISTER CROWLEY (1875–1947) oli 1900-luvun kuuluisimpia okkultisteja. Crowley perusti 1904 pakanallisen thelema-uskonnon, jonka profaettana hän piti itseään.

EMILY WILDING DAVISON (1872–1913) oli 1900-luvun alun tunnetuimpia suffragetteja. Hän heittäytyi kuninkaan hevosen alle derbyottelussa 1913 ja kuoli saamiinsa vammoihin.

RUTH ELLIS (1926–1955) oli viimeinen Englannissa hirtettäväksi tuomittu nainen.

FRANZ ANTON MESMER (1734–1815) oli saksalainen lääkäri, joka kehitti teorian animaalisesta magnetismista. Mesmer uskoi, että ihmisten sairaudet olivat peräisin maailmankaikkeudessa virtaavan kosmisen aineen *fluidumin* virtausrytmien vaihtelusta, ja etsi ratkaisua oireiden korjaamiseen magnetisoinnista. Vaikka Mesmerin metodit osoitettiin aikanaan kyseenalaisiksi, häntä pidetään nykyisin modernin hypnoosin uranuurtajana.

MARIA THERESIA VON PARADIS (1759–1824) oli itävaltalainen säveltäjä, joka sokeutui jo lapsena. Paradisin ollessa Mesmerin hoidettavana vuosina 1776–77 Mesmer pystyi palauttamaan hänen näkökykynsä, mutta hoitojakson jälkeen Paradis sokeutui jälleen.

ALBERT EMANUEL VOGLER on hypnoosia harjoittava taikuri Ingmar Bergmanin elokuvassa *Ansiktet* (1958).

FRANZISKA "FRANZL" ÖSTERLINISTÄ tuli Mesmerin potilas 1770-luvun alkupuolella. Mesmer nousi kuuluisuuteen parantuaan naisen oudot oireyhtymät magneettisilla kokeillaan.

SISÄLLYS

Alkusanat 7

LUONNOTTOMAN KOKOISET

- Oli kerran yks hevonen 11
- Jalat ovat toistuvasti levottomat 12
- Ja sitten toinen hevonen 14
- Sinun kärrysi vierivät 15
- Raudikoita ei saisi koskaan päästää 17
- Asiakkaistasi suurin osa 18
- Kannattaa hommata poni 19
- Historiankirjoitus on aina kahtalaista 20
- Kaikista läskeimmän hevosen nimi 21
- Herra Franz Anton Mesmer 22

ZOMBITARINOITA

- Hjärta 25
- Perhosten saalistaja, 1976 26
- Aleister Crowley käy kauppaa 27
- Elias Lönnrot kohtaa Phantomin 28
- Pienin onni, 1998 34
- Albert Emanuel Voglerin huikea temppu 35
- Eräs hypnoottinen istunto, 1942 36
- Salkussa kampa 37

ANIMAALISET TAAJUDET

Maistuiko se kukilta 41

VESINYMFIEN HISTORIA

Sailing, home again 51

Merenneito nousi kivelle 53

NATURAL BORN KILLERS

Muriel's Wedding 61

Ansiktet 62

Pienenä mä aina rukoilin 63

The Wicker Man 64

Hevoset ei nuku niinku ihmiset 65

The Virgin Suicides 66

Jos mä joskus meen naimisiin 67

Rambo IV 68

Pony Chat Roomissa 69

Saving Private Ryan 70

Musta tuntuu, että multa 71

American Beauty 72

Hautajaiset alkavat merenrannalla 73

The Dark Knight 74

Harjasin Lunaa 76

La Double Vie de Véronique 77

SISÄISEN LIIKENTEEEN YMPYRÄ

- Taikurin kainalossa kasvaa pilvi 81
- Ikiaikaisessa hopealautasessa 83
- Kuva: Linnusta (ajastettu) 84
- The Hamlet Gang Story 85
- Bardo Thödröl 86
- Timanteista 87
- Lohdusta 88
- Magneettinen yötuuli 89

EPILOGI

- Uni Lumiluodolta 93
- Mieleni minun tekevi 95

RUNOJEN TAUSTAA 97

HENKILÖHAKEMISTO 99

